Anul XXXVI No. 7 — 3 LEI EXEMPLARUL — Sâmbătă 20 Ianuarie 1940

DOBROGEA JUNĂ

APARE ZILNIC

Director-Proprietar C. N. SARRY

Inscris la registrul publicaţiunilor periodice a Tribunalului Constanţa sub Nr. 37 din Mai 1936

Redacţia şi Administraţia: Ch. STAREŢA str. [illegible]
Abonament [illegible] lei, 6 luni
Pentru Autorităţi şi Instituţii lei 2.000 — Reclame şi inserţii [illegible]

Slovă pentru concentraţi

Un confrate bucureştean pune în suplimentul literar al ziarului la care scrie, o chestiune de mare actualitate: cu ce contribue scriitorii la acţiunea de întărire a graniţelor, a naţiei, pentru clipele de încleştare ce s'ar putea să vină.

In adevăr, această contribuţie este necesară, mai mult, *este obligatorie*.

Dacă e adevărat — şi socotim că *este adevărat* — că trăim într'un stat în care *cu toţii* suntem obligaţi să contribuim la sarcinile obştei, atunci, nici vorbă, că fiecare, cu ce are şi cu ce produce, trebue să vină în ajutorul ţării.

Când ţara se vede obligată să-şi rupă dela treburile şi dela rosturile lor atâţia fii pe cari îi ţine „pe zone", cei cari rămân acasă au îndatorirea de a-şi înmulţi eforturile, de a înlocui pe cei plecaţi, astfel încât mersul treburilor să nu fie stingherit.

Aceasta este una dintre obligaţii, una care nu se discută.

Alta este aceea de a contribui la înzestrarea armatei, la ajutorarea familiilor concentraţilor, la uşurarea sarcinilor actuale ale statului.

De aceea, marea majoritate a poporului nostru a răspuns şi răspunde la apelurile cari i se adresează, în legătură cu colectele şi cu împrumuturile de înzestrare.

Au răspuns, simplu, sobru, din inimă, ţăranii. Ei au dat şi din prisosul, dar şi din sărăcia lor.

Dar în afară de aceasta, când armata a trebuit să plece, să ocupe anumite poziţii, să sape tranşee, pe poarta sătenului n'au eşit numai bărbaţii.

Au luat drumul spre oraş, spre regimente şi de acolo spre zone, cai, căruţe, hamuri etc.

In satele unde s'a grămădit oştirea, ţăranul dă astăzi jumătate, ori mai mult, din casă, dă grajdul, dă paie etc.

Pentru unele din acestea, el a primit în schimb un bon, ori ceva bani, mai mult puţini decât mulţi, pentru care lucru el nu protestează pentrucă înţelege bine că aşa trebue şi că atâta se poate.

Pentru altele însă, n'a primit şi nici nu primeşte plată, mai mult, nici nu cere şi nici nu se gândeşte la plată, tot pentrucă înţelege că aşa se cade: să dea fiindcă ţara cere.

Mai departe, negustorii oraşelor, au dat mărfuri şi bani, au subscris la împrumut, au dat pentru concentraţi, pentru familiile lor etc.

La fel, meseriaşii. N'am văzut oare croitori cari, din două maşini de cusut au împrumutat una armatei? Prin urmare, toată ţara dă, fiindcă se cere să dea.

Dar scriitorii?

Ei n'au nimic de dat?

Acolo, în cantonamente, sunt şi ceasuri de odihnă, ceasuri de veghe. Ceasuri cari se cer folosite pentru sufletul ostaşului ce s'a rupt dela ale sale.

Scriitorii, pot scrie pentru ceasurile acestea, multe-puţine, câte sunt.

Nu chiar cărţi noui, scrise acum şi pentru aceste clipe.

Se pot trimite din cele scrise mai de mult, cari stau azi prin rafturi.

Ce-ar fi dacă Societatea Scriitorilor Români ar lua marile editori la rând şi le-ar cere să trimită cărţi „pe zonă"?

Ce-ar fi dacă atâtea reviste literare şi ştiinţifice ar trage fiecare, câteva sute de exemplare mai mult, cari s'ar trimite ostaşilor?

Ce-ar fi dacă marile ziare ar face şi ele la fel?

Ar fi nimic mai mult decât împlinirea unei elementare obligaţiuni a unei jumătăţi de ţară, faţă de cealaltă jumătate de ţară.

Dacă ţăranul dă braţele, caii, căruţa, hamurile, meseriaşul munca, scriitorul de ce să nu dea scrisul?

VIATOR

—o—o—

Un credit de şaptezeci milioane pentru însămânţările de primăvară

M. S. Regele a semnat eri un decret prin care se deschide pe seama Ministerului Agriculturei un credit de 70.0000.000 lei pentru însămânţările de primăvară.

Din această sumă o parte circa 40 milioane, lei cuprinde sume din bugetul Ministerului Agriculturei cari aveau alte destinaţii.

Acest credit va fi folosit exclusiv pentru însămânţări dee primăvară. Se ştie că din cauza timpului nefavorabil şi a împrejurărilor, însămânţările de toamnă s'au făcut pe suprafeţe mult mai reduse ca anii trecuţi.

Ministerul agriculturii va cumpăra seminţe de leguminoase, oleaginoase, textile şi furajere pentru a le pune la dispoziţia cultivatorilor, stăruind să se însămânţeze în primăvară suprafeţe cât mai mari cu aceste plante cari oferă o mare rentabilitate şi sunt cerute atât pe piaţa internă cât şi în străinătate.

O parte din sămânţa cumpărată de Ministerul Agriculturei va fi pusă la dispoziţia cultivatorilor fie cu plata imediată fie cu plata de recoltă.

Distribuirea se va face prin Camerele de agricultură.

Ministerul agriculturei va suporta cheltuelile de transport şi de manipulare.

— — —

Examen obligatoriu la ocuparea funcţiunilor publice

Proectul de lege pentru primirea în funcţiuni publice, aprobat de Consiliul de miniştri, a fost înaintat eri Consiliului legislativ, pentru a-şi da avizul.

Printre alte prevederi ale proectului este şi aceea ca la ocuparea oricărei funcţiuni publice se instituie examen.

Se exceptează numai specialiştii technici, cari vor fi primiţi pe baza diplomelor obţinute dela şcolile de specialitate.

CHESTIA ZILEI

O glumă reuşită

Preţurile la cari ajunge peştele la Constanţa se ştie că sunt de regulă sărate şi noi ne-am ocupat în destule rânduri de această chestiune.

Oricâte reclamaţiuni s'au făcut, ori cât s'a scris, peştele continuă să rămână scump, mai scump aci la malul mării, decât la Bucureşti.

De aceea, nu cu gând de a îndrepta ceva, ci pur şi simplu cu scopul de a ilustra ... plăcut această situaţie, însemnăm reflecţia prietenului nostru Sch.... comerciant şi pescar şi el, pe care întâlnindu-l deunăzi în piaţa de desfacere a peştelui la vremea licitaţiei, ne-a spus încântat: „Peştele? Mai convenabil e să mănânci icre negre!".

Şi are omul dreptate, cu toate că e şi el pescar — vânător şi încă în stil mare şi face pescuit motorizat.

—o—o—

Vizita d-lui Rezident Regal în port

D-l general adj. Traian Grigorescu, rezident regal al

ţinutului Marea a vizitat Miercuri portul Constanţa.

Excelenţa Sa s'a interesat de modul de funcţionare al tuturor serviciilor şi instalaţiilor.

D-l Rezident Regal a vizitat: capitănia, direcţia porturilor maritime, staţia de petrol, etc.

—xx—

Eliberarea a 121 persoane care au avut stabilit domiciliu obligator

Prin deciziile ministerului de Interne cu no. 21.509 din 14 Decembrie 1939, no. 21.841 din 18 Decembrie 1939, no. 22.132 din 23 Decembrie 1939, no. 22.128 din 23 Decembrie 1939, no. 92 din 5 Ianuarie 1940, no. 94 din 5 Ianuarie 1940, no. 299 din 15 Ianuarie 1940, şi 301 din 15 Ianuarie 1940, publicate în Monitorul Oficial no. 13 din 16 Ianuarie 1940, s'a dispus eliberarea de sub domiciliul obligator al unui număr de 121 persoane.

Pentru muzeul Regional al Dobrogei

Cândva, acum câţiva ani, exista un muzeu regional al Dobrogii. Creat cu multe greutăţi şi trecând peste multe piedici, de către d. prof. universitar Constantin Brătescu, muzeul acesta a fost adăpostit câtva timp — doi-trei ani — în aripa dreaptă a palatului municipal, de unde apoi a fost mutat într'o fostă casă de întâlniri, supusă astăzi dărămării.

In acelaş timp, s'a hotărât la primărie ca muzeul să fie instalat pe malul mării, începându-se chiar unele lucrări de reparaţii la clădirea care a servit cândva ca restaurant şi care în anii din urmă a adăpostit câteva expoziţii de pictură, în faţa Cazinoului comunal. Lucrările de refacere a acestei clădiri au mers însă, ca să zicem aşa, cu paşi de melc. Am văzut acolo, toată vara, doi zugravi sau aşa ceva, pe cari trebuia să-i cauţi cam mult până să-i găseşti, fiindcă pe semne, oamenii mai aveau şi alte treburi.

Din câte ni s'a spus, refacerea clădirii ar fi să coste cam 400 mii lei.

Dacă o asemenea lucrare se poate începe cu doi oameni...

In sfârşit există o scuză: momentul de faţă pun pe primul plan alte preocupări mai grave.

Preocupările acestea grave, noi nu le contestăm fiindcă nu se pot ascunde. Le ştie toată lumea şi — mai ales le înţelege şi le aprobă toată lumea.

Ele însă nu scuză trecutul.

Până acum doi-trei ani, municipiul Constanţa, care nu este nici cel mai mic şi nici cel mai sărac şi nici puţin important din ţară, ar fi putut avea o clădire proprie pentru muzeu.

Pentru început, azilul dat de primărie a fost foarte bun pentrucă muzeul era în perioada de formaţiune, de colectare a materialului, de primă organizare.

Pentru organizarea lui temeinică, definitivă adică ştiinţifică, este absolut necesar un local propriu, care să fie clădit după necesităţile muzeului.

Nu suntem deloc pretenţioşi, când afirmăm că localul în chestiune trebue să aibă câteva săli mari, dispuse astfel încât vizitatorul, intrând în prima să treacă apoi succesiv prin toate celelalte, pentrucă după ce-a văzut şi ultima sală, adică ultima secţie, să se afle în vestibulul localului, fără să mai treacă din nou prin sălile pe cari le-a văzut.

Câte secţiuni ar putea avea muzeul regional al Dobrogii? Cam multe, fiindcă şi provincia e variată.

Intâi ar fi secţiunea arheologică având diferite subsecţii pentru numismatică, ceramică, preistorie, epigrafie etc.

După asta, ar veni secţiunea etnografică, de o importanţă tot atât de mare ca şi prima, având următoarele subsecţiuni: etno-istorică, etno-economică, antropogeografică, sociologică. La acestea s'ar adăuga subsecţii privitoare la populaţiile prezente şi dispărute cari alcătuesc conglomeratul etnic al Dobrogii, precum şi la legăturile şi împrumuturile şi influenţele reciproce între aceste neamuri.

Pe urmă ar veni o secţie a istoriei naturale cu două mari împărţiri: flora şi fauna Dobrogei, la cari se va adăuga — biologia animală şi vegetală a Mării Negre. Alături de aceasta, trebue să fie secţia geologică şi mineralogică, cuprinzând şi material privitor la exploataţiunile miniere din Dobrogea.

O secţie de mare importanţă va fi aceea a agriculturii, cuprinzând atât solurile dobrogene, cât şi produsele agricole ale Dobrogii.

Lângă ea ar fi o secţie silvică privind pădurile Dobrogii şi exploataţiile forestiere.

Pescuitul ar da şi el o secţie.

Navigaţia ar da o secţie maritimă de toată frumuseţea.

O secţie care ar putea fi foarte frumoasă şi foarte interesantă ar fi acea a amintirilor, a fiilor distinşi ai Dobrogii. Câte n'ar cuprinde aceasta!

. . . .

Fără îndoială, un asemenea muzeu ar necesita un local care ar costa cam multe milioane.

La aceasta însă, răspunsul nostru este că valoarea materialului aflător azi în ceeace cu generozitate şi cu lipsă de discreţie numim astăzi „muzeu", este socotită de specialişti la peste treizecimilioane lei.

Nu este păcat ca acest material să se distrugă fiind purtat de colo până colo, când el ar putea să dea oraşului un titlu de cinste?

Local? Dar palatul Cazinoului care stă gol şi nefolosit?

Material? In afară de cel aflător la Constanţa, se găsesc răspândite în toată Dobrogea sute de piese pe cari conducerea muzeului n'are curajul să le ceară fiindcă n'are unde să le ţină.

Ce mai trebue?

Inţelegere.

Aceasta lipseşte.

Bunăvoinţă.

Nici pe aceasta n'am prea văzut-o până acum.

ION NEICU

—xx—

Mişcare în magistratură

Dl. Petru D. Minuş, judecător la judecătoria mixtă Bazargic se numeşte după cerere judecător la Trib. Caliacra.

Dl. Radu Pantelimon P. Cândea, judecător la judecătoria rurală mixtă Tinca jud. Bihor, se numeşte procuror la trib. Constanţa în locul d-lui Mircea V. Creţoiu, care trece ca judecător în locul d-lui Jean V. Nicolau, în locul d-lui Jean V. Nicolau, permutat.

Dl. Ion I. Grigoriu jud. la trib. Caliacra se numeşte procuror la trib. Constanţa în locul d-lui Aristotel Râmniceanu, trecut în alt post.

Dl. Dumitru Florescu, jud. la judecătoria Accadânlar jud. Durostor a fost trecut în aceeaşi calitate la judecătoria Mangalia.

Dl. Nicolae N. Bardescu judecător la jud. mixtă Constanţa se numeşte judecător la jud. urbană Constanţa.

Dl. Ion I. Pâslă, jude la judecatoria I. G. Duca din jud. Caliacra se numeşte judecător la jud. mixtă Constanţa în locul d-lui N. N. Bardescu.

Biblioteca Judeţeană „Ioan N. Roman" Constanţa

LITERATURA

Palatul de Marmură Neagră

Scrisoarea I

Din necunoscut veni-vei ca să-mi ștergi sudoarea
cânturilor ce te or legăna în file,
și-ai să mi mângâi tâmpla argintată
de s'o'ntoarce spre pământ întârziind prin zile
Am să-l storc pe Anghelo din pietre
pe Rembrandt din pânze și din triluri
pe Beethoven, pe Homer din epopei;
Machedon îmi va șopti de Amazoane, iar de Niluri
faraonii piramidelor, mumii și totuși zei
Am să stau pe prispa casei dela țară
Eminescu-și va suna talanții versului mai trist,
iar Arghezi mi ceti din cartea lui și o să-mi pară
peste umbra înserării mele mai hulit dar pur ca Hrist.
Cine ești tu care-mi parfumezi auzul
lin, cu foșnet de mătăsuri, pas de ciută?
Nu te știu: îmi ești și astăzi nevăzută
dar te simt alăturea înaltă, sveltă.
cum e'n țarna tatei vara, cucuruzul.
Nu grăbi cărarea'mpovorată de surprize
peste care vântul suflă focul boarei din pământ.
Altădat'ți-ași fi trimis, drept crainic, pe aăipi de brize
gândul meu învăluit în roua slovelor din cânt.
Din palatul meu de marmuri negre-ți scriu
azi, și îți doresc să fii pe drum cât mai departe;
lângă mine pietre, cărți, creioane, dălți, și viu
nu-i nimenea. Pân'și oglinzile pereților is sparte.
Viu din întuneric unde s zămlisit unde am crescut
cioplind în marmură coloane spre lumină.
Vei înțelege că pornesc adâncul să-mi ascult —
tumultul pașilor ascunși în mine cum începe să revină...
Cultul zeului păgân a început:
atomii desprinși din marmură se'nchină.

AUREL FEDIUC

Căsuța dintre brazi

Căsuța dintre brazi, zână de tristețe cuminte,
Priponită de zmeii visului de acolo, sus, departe,
În negurile virgine de pe munte,
Basmele se furișă în scarpeți de ferigi ca să te alinte,
Nouri de vată ușor îți așează omătul pe frunte.

Prin ce pripor mai paști capra cu trei iezi?
De mult poveștile vremuiesc în coarnele ei cu licheni;
Lupii stau și-acum la pândă cu ochii de sticlă.
Gânduri duc în spinare poteci de naftalen
Spre piscurile copilăriei învăluite în păclă.

Vămile cerului și-acum se deschid, pe scări stelare
De coboară în prispa ți, închiciurat, Moș Crăciun;
Cad cu zgomot zăvoare,
Se cutremură ușile din țâțâni,
Pătrunde în tine, fericeo, singura pură sărbătoare
Ce n'o mai șiiu tristele mele bucurii de acum.

N'am să mai pot ajunge până la tine,
Căsuță dintre brazi, ferecată în fabulă și'n păclă;
Nici Moș Crăciun de-acolo, de sus, nu mai vine
Pentru tristele mele bucurii puține,
Lupi fioroși stau la pândă cu ochii de sticlă.

AUREL DUMITRESCU

Panairul

Căldura se potolise. Vântul umed încrețea fața apelor negre ale Cara-Suului. Soarele vâlvăiaie, aprinsese apusul, iar undeva în zare un firicel de fum urca, jertfă spre înălțuri. La rădăcina acelei păreri de viață presimțeam adunarea mulțimei de basm pe care o căutam.

Caii prinseră a-și iuți pasul tremurându-și nările. Adierea vântului le aducea de departe mirosul hergheliilor.

Când ne-am apropiat am zărit pe culmea unei ridicături, zidul de lut ce înconjura Panairul din lăuntrul căruia țâșneau ațe de fum și vuiet de glasuri. Pe câmpul din jur, cocoțate pe dâmburi sau tupilate în vâlcele, cortari rotunde de pâslă ca niște umflături negre, pătau seceta întinsului. Animale de tot felul mișunau împestrițate. Uneori cămilele mugeau prelung în timp ce pe deasupra tuturor, străbatea tăios amestecul glasurilor omenești.

Caii noștri își domoliseră pasul căutând, setoși, prin rarișul papurilor ochiurile limpezi de apă.

Soarele învăluia cuprinsul în spuza apusului.

Profilați pe lumina de foc a cerului, câțiva călăreți înșirați stau strajă, împietriți pe culmea dealului săgetând cu ochii depărtările.

•

Ajunși la poarta Panairului, am descălecat odată cu seara ce se lăsase, caldă, ca și ziua ce trecuse...

Zidul jos de pământ ce-l înconjura, servea de uliță paznicilor ieniceri, cari de sus vedeau totul, peste corturi și capete. Zvon de cântece și miros de seu ars împâclea văzduhul.

Cerșetori de toate neamurile, depe ale căror trupuri sfrijite și murdare curgeau trențe felurit colorate, ne ieșiră în cale, roi.

Copii curioși, țipând cât îi țineau gurile, se amestecau printre picioarele celor mari. Neguțători vorbind răstiți, în toate graiurile Babilonului, gesticulau tăindu-ne drumul sau îmbiindu-ne cu felurite minunății.

Inima începuse să mi se sbată a neliniște. Roteam priviri speriate și mă alăturam temător de pașii voioși ai Hagiului. Acesta râdea vesel, arunca în treacăt vorbe și salamalecuri cunoscuților, era bucuros de înghesuială și mă privea fericit.

De jur împrejurul zidurilor se înșiruiau bazarurile ce-și revărsau bogățiile, împiedicându-ne calea.

Alămurile, colanele, stofele de mătase, parfumurile și toate ispitele pământului îmbiau, zăpăcind privirile...

Enicerii semeți, înveșmântați în roșu se învârteau în toate părțile răscolind ciudatele mărfuri, despărțind încăierările și uitându-se galeș după țigănci. Femeile împodobite cu țesături scumpe și aur mult, cu zale de păr roșu împletit în zeci de codițe lucioase pe umeri, se arătau câte două, trei, la un loc, ferindu-și cu sfială fețele mereu râzătoare, spre a se mistui sub corturile feluriților neguțători.

Intrau cu toatele de odată, buluc, prăvălindu-se grabite pe covoare, potrivindu-se să nu rămână prea în ușe, dar cuibărindu-se ca pentru îndelungă ședere. După care începeau purcedau să scormonească prin sipetele cu catifele și mărgeanuri, cu paftale și mirodenii, vorbind repede în acelaș timp, întorcându-se uneori spre ochii lucitori din întunericul ai fețelor ce rămâneau în picioare mai în fund, trecându-le trâmbele de atlasuri și șirurile grele de urmuz.

Neguțătorul le primea la început cu temenele slugarnice, cânta grăbit și le arăta totul, se căina, își frângea mâinele sau rămânea cu ochii holbați auzindu-le ce prețuri de nimic ofereau. Nu după mult timp, se supăra ca din senin, se făcea ca-și adună bulendrele apoi din nou se înduioșa, despăturindu-le răvărsate pe unde făcusera, tocmindu-se mai cu foc, într'o larmă asurzitoare.

Când cumpărăturile erau alese și sesimoiate din preț apăreau torbalele de aur, pe care neguțătorul le cântărea cu grije în balanța lui înegrită, aruncându-le apoi în străfundurile antireului său a toate încăpător și soios.

Sfârșind, le întorcea spatele fără nici o fereală așteptând să-i vină alte cliente noi pe care le trăgea de haină și după care striga cât îl ducea gura.

Mai departe urmau înșirate alte corturi revărsând vederii, saci de cafea cu boabe verzi și orez sidefiu, băuturi dulci și colorate picurate din lucioase turle de alamă împodobite cu irmilici spânzurați de lănțișoare, parfumuri sclipind în sticle de forme ciudate, fructe ne mai văzute, galbene și purpurii, crude sau înrourate de o bură de zahăr, candel înșirat pe sfoară ce părea de diamant în lumina apusului: „Sugiuc" dulce de must atârna de sfoara cortului, lângă movile întregi de șecheruri, dulcețuri, stafide și năhuț, bâzâite de roiurile muștelor lipicioase. Toate stau grămezi pe afară și înăuntrul corturilor încinse, îmbiind setoase le guri căscate.

Undeva, la loc mai larg, animale străine ferecate în cuști zăbrelite, îți sbârleau părul cu răgetele lor. Arabi buzați îmbrăcați în atlas pembe, cu ilice albastre tivite cu fir, făceau tumbe și înghițeau flăcări, trupuri încălzite în lupte de „pehlivanlic" alunecau din strânsoare cu ajutorul seului ce le lucea pe pielea goală și neagră ca abanosul, totul atrăgea curioșii și mahmudelele ce curgeau din toate pungile, ploaie.

•

Neguștorii cu straie osebite de toate vârstele și neamurile, aruncau mereu priviri hrăpărețe de hulpani la pândă spre deverul dela tarabele vecinilor.

Câte un cap soios cu barba unsă încâlcită și nas răsucit de jidov — liovean — misit, răsărea ici colo adulmecând după câștig.

•

Mergeam ca melcul, oprindu-ne mereu și minunându-ne. Bătrânul mai văzuse de multe ori Panairul — fapt care nu-l împiedica să se bucure din inimă, așa cum nu-l mai văzusem. Eu îmi pierdusem de tot firea, ajuns poate de truda drumului, sau zăpăcit de noutatea întâmplărilor ce pentru prima dată trăiam.

Cum se lăsase noaptea, torțele unse în seu și ulei — începură să sfârâie, afumând mai mult aerul decât împrăștiind lumină.

In mijlocul târgului dădurăm peste ospătăriile, unde oamenii hămesiți de sbucium și alergătură mâncau „batal" — „șiș" — „kebap", sfârâind îmbietor în fața cuptoarelor de jeratec, în timp ce mirosul de seu se răspândea până departe, dincolo de adunarea panairului...

Toți cereau lacomi „Tatar-burek" și beau gâlgâind din sahane „Coșap" lipicios de dulce...

Apropiate de corturile ospătărilor, sub umbrare încăpătoare, se auzeau cântând, când ascuțit, când plângător, geamparalele și „daul-zurnalele „Kiocecului". (Varietea oriental.)

Aci era locul unde alergau odată cu înserarea și de multe ori rămâneau zile întregi, bărbații de toate vârstele să-și rotească ochii aprinși și poftele răscolite năvalnic de focul muzicei și dansurilor orientului, în timp ce mecigidiele și galbenii sunători se rostogoleau fără preget printre degetele kiocecelor din toată lumea.

Armenee cu șolduri late, dansau legănat sub văluri străvezii, mișcându-și rotund capetele mătăsii ce păreau destinate și trupurile goale abea împodobite de fluturi colorați și salbele de aur, în timp ce picioarele lenese târau abea simțit papucii de fir, cu vârfurile 'ntoarse.

Georgienele și Circazienele cu visătorii lor ochi mari negri, grei de gene, dansau frumos ca în luptă unduindu-și ca șerpii trupurile strălucitoare de tari și albe ca fildeșul...

Turcoaicelee mititele răsăreau repezindu-și trupurile ce păreau frânte, scuturându-și tremurat umerii, cu care artă făceau să plescăe limbile bărboșilor privitori, înșirați pe „mindiruri" cu canaf, ce le priveau mângâindu-și bărbile sau bătând din palme...

Urmărindu-le pașii, ei le aruncau priviri înflăcărate, pipăind cu ochii trupurile ce se învârteau în vârtejul dansului, în sunetul tamburinelor, iar cu mâinele svârleau în neștire către dansul lor, ploaie de aur.

La culesul aurului risipit pe covoare ele-și puneau toată grația și se mlădiiau cu tot focul pentru a se face cât mai dorite și de nenumărateori chemate să reînceapă...

In noaptea care 'nainta, zvonul glasurilor, al cântărilor și al banilor risipiți, urca îngemănat cu fumul narghilelor spre pacea miilor de stele sclipitoare de pe cer.

. . . .

Noaptea întreagă, ziua toată, nopți după nopți și zile de-arândul se scurseră în frământare și neastâmpăr, noutate, strădanie și petrecere...

Ochii-mi obosiseră și mintea mi se rătăcise. Pentru vârsta mea fragedă și sufletul învățat cu liniștea bălților pustii ale Dunării noastre, toate acestea-mi păreau ca o văpaie ce mă cuprindea pe nesimțite. Crâmpie de melodii dulci, neterminate îmi neliniștea somnul, iar imaginile trupurilor strălucitoare de femei, dansau neconteni în visele nopților mele zbuciumate.

. . . .

Dincolo de ziduri, familiile tătarilor duceau viața tihnită de cort, ca acasă. Copii se sbenguiau călărind pe deșelate caii mărunți, flăcăii se întreceau la ținta sau „ghighiții". Femeile pregăteau hrana sau stau ceasuri întregi la taifas arătându-și fiecare cumpărăturile. Tinerile și tinerii își aruncau priviri furișe cunoscându-se cu cei din diferite aule — în timp ce inimele lor prea pline, păreau prea mari ca să mai poată avea loc în strânsoarea paftalelor — Cântece, se înălțau în serile cu luna plină încercănată, gâlgâietoare și aprinse — iar vântul cald purta speranțele și dragostea pe la ușa corturilor.

•

După multele zile tarabele începură să se rărească. Vântul aducea câte odată răcoare și zove de toamnă dinspre mare, iar ienicerii sultanului zoreau să se întoarcă la locul lor, în Babadag.

Aflasem că unii neguțători de cale afară bogați, mai ales jidovii Liovului în trecere, cereau Caimacamului (prefect ținând de valiatul de Rusciuk) Turcesc dela Babadag să le dea soldați de gardă, cari în schimbul unei plăți îndestulătoare, trebuiau să-i păzească pe ei și avutul lor pe drumurile nesigure tătărești.

Acestor gărzi li-se hotăra ziua anume de plecare și întoarcere, iar când sorocul venea, neguțătorul ce-a plătit era dator să-și adune în grabă, totul, și să plece căci nimeni nu-l aștepta să mai întârzie. Pe drum se întâmpla ca ispita să fie mare — și înșiși enicerii prădau bogățiile acelea fără seamăn, după care faptă dădeau pinteni cailor, lăsându-și ...

(continuare în pag. III-a)

Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman" Constanța

INSEMNĂRI

Sfârşit de colindă

Astăseară poate, poate ai să plângi în umbră...
Au plecat stelarii călcând prin zăpezi,
Şi'a clipit ghiocul lunii, sus pe boltă.
Au înflorind noptatec, zarzării la livezi...

Ş'au rămas să bată magi cu daruri albe,
Să cerşească'n poartă loc pentru'nserat...
Te-ai uitat la dânşii.., Ce au zis albii magi?
Şi fântâni cu ciuturi, îngheţară'n sat...

Poate vrei o iarnă cum nu a mai fost:
Cu luciri de stele şi cu lună spartă?...
Astă seară ştiu că ai să plângi în umbra,
Citind o poveşte c'o prinţesă moartă...

Dară pleacă ţi genele obosite'n pumn
C'am bătut plecarea pentru o săptămână...
In îngheţul nopţii, plâng cu tine'n zare
Trei stelari cu stele şi iconiţe'n mână...

LIUBEN DUMITRU

REGRET

Din groapă m'am întors, să pipăiu cum lumina
mai cade'n clară ploaie peste pomi şi ierbi —
azurul sângele şi-l varsă pe grădina
în care vin să-l bea îndrăgostiţii cerbi.

Un soare-imens îşi desfăşoară depărtarea
pe umerii livezilor înflorate
şi par'că'n clopote albastre cântă zarea
în care ca o inimă vecia bate.

Dar din adâncuri plasul lutului mă chiamă,
l'aud în fiecare frunză tânguirea:
de-atâta soare a'nceput să-mi fie teamă
şi simt ce obositoare-i în lumină nemurirea

Mi-i dor de tine iarăşi, noapte, moarte, mamă.

MIRCEA STREINUL

CRONICA LITERARĂ

Tudose Dracea „Lirism şi cultură"

In primul capitol, d. T. Dracea, încercând să-şi fundamenteze „concepţia" sa de viaţă, cu strict reperenţe în „sistemul" său estetic şi în cronicile literare din a doua parte a cărţii, desvoltă principiul revelator pentru ideologia d-sale — lirismul pur. Sprijinindu-se pe câteva citate disparate din Tagore, Ruskin „divinul cugetător englez" şi Rousseau, „marele maestru al lui Goethe, Kant, Fichte, Schelling, Pestalozzi, Herder, Spencer, ş. a." după părerea competintă a d-sale — d. T. Dracea încearcă să definească acest lirism pur astfel: „suflul virginal şi dinamic al vieţii, curentul viu, şi creator al formelor de existenţă", — „conştiinţa inimii" — „viu, multiform, fără limite, ţâşnind din necunoscut şi tinzând spre necunoscut" sau — mai precis — este „floarea cea mai gingaşe a culturii omeneşti (pag. 17) — (etica fiind „una din cele mai frumoase flori ale umanităţii"! pg. 21).

Aşa dar, lirismul e marele principiu care generează cultura, în timp ce intelectul (raţiunea?) e isvorul ştiinţei şi civilizaţiei. (Ştiinţa n'ar intra în sfera culturii în acest caz, prin cultură înţelegându-se numai „Arta, Religia, Filozofia şi Etica, aceste aspecte fundamentale ale culturii"). „In ultimă analiză" însă intuiţia „este tot una cu lirismul" ceeace-l face pe d. T. Dracea să conchidă: „arta este deci expresia cea mai vie a lirismului pur" religia-i mişcată de lirism, filosofia, şi etica au ca resort intim tot lirismul.

Căutând în capitolele următoare să dai de precizarea gândirii autorului, citeşti un imn închinat libertăţii gândirii pe marginea unui citat din Jaurès care „fascinează conştiinţele cu o tărie de decalog" rostind „cuvintele de foc ale Adevărului" (cu majusculă, evident...) — şi câteva compilări asupra lui Tagore, Wilde, Carlyle, Renan, fără nici o legătură imediată cu filosofia d-sale...

Adversar declarat din prima pagină al „formelor logice şi abstracte ale cunoaşterii" pentru ordinea efectuată de spirit, o vedem ridicându-se tocmai pe ruinele vieţii", d. T. Dracea ai crede că-i un aderent al vitalismului, imanentist, dacă nu ar „năzui" simultan spre transcendenţa creştină, contemplaţia asiatică şi şi raţionalismul elen...

Tot atât de „originale" sunt şi disocierile d-sale referitoare la esenţa, geneza, şi raportul artei cu viaţa şi societatea. Susţinând punctul de vedere al lui Jean Marie Guyau din „L'art au point de vue sociologique" — carte necitată în tot cuprinsul lucrării — că „valoarea unei opere literare, artistice, filosofice, stă în efervescenţa sufletească pe care o stârneşte în noi, în emoţiile fierbinţi (!) pe care ni le smulge, în idealurile generoase pe care ni le sădeşte" (pag 34) uită că în pagina 8 aderase la formula lui Croce.

Deşi precizează că între „morala pedagogică şi etica filosofică, poezia nu-şi amestecă isvoarele decât cu cea de a doua" totuşi preţăeşte poesia pentru valorile ei pedagogice, căci „ea oferă cel mai minunat climat pentru orice creştere sufletească" (pag 18).

Inchinând un capitol scriitorilor de azi; îi condamnă fără drept de apel, în bloc: „Scriitorul de azi, este un asupritor, un fariseu, un personaj enervant prin nesinceritatea, trufia şi individualismul său copleşitor" (pag 13) — în timp ce „scriitorul de eri — care „eri"? — era un înţelept, un tămăduitor, un prieten drag prin simplitatea vieţii şi blândeţea inimii sale"...

Am văzut, d. T. Dracea înclină când către o estetică empirică psihologistă, când către una idealistă, tipologică, admirând „patosul generalului şi adevărului omenesc" şi denigrând „complacerea în sfera particularului" a artei contimporane. Reclamând „generalul omenesc" nu apreciază, fireşte, decât forma clasică a artei, după principiul adecvării formei la substanţă. E curios totuş că afirmă „oricât de „complex" ar fi sufletul de azi, el poate fi cuprins integral în haina formei clasice"... când tocmai compromisul acesta prilejueşte artificial, forma goală, clişeul „tehnicizarea" împotriva căreia se ridică tot d-sa!...

Capitolul cel mai savons e însă acel „Despre critică şi creaţie". Iată, textual, funcţia criticei literare: „In măsura în care criticul de artă participă cu inima şi iubirea sa la efortul poetului de a-şi desăvârşi adâncimile, în aceeaş măsură sporeşte şi arta criticei şi *valoarea poesiei*"!... Sau „este o sărmană (!) critică aceea care caută să privească obiectiv elanul sufletului după „criterii" care se pretind „ştiinţifice" (pag 25) — deşi tânărul nostru dobrogean stabileşte senin „criterii" absolute — nici un ton relativist în întreaga carte — în fiecare pagină: în artă, religie, metafizică...

Aplicându-şi principiile, autorul ne oferă în a doua parte a volumului, vre-o câteva „mărgăritare" de cronici literare, vorba d-sale. Din citatele de mai jos se poate uşor surprinde posibilitatea d-sale de caracterizare şi erarhizare estetică, vocabularul şi discernământul său critic: „Este multă gingaşie în aceste versuri (ale „bardului" dobrogean Grig Sălceanu) — multă mişcare şi spirit de observaţie" (pag. 79). Tot despre acelaş „bard": „versurile de o rară gingaşie întâlnim" sau „la cetirea acestei poezii" — a lui Sherghinescu Vania — cu greu ne putem reţine să nu ştergem lacrima ce stă gata să se rostogolească fierbinte din ochi" (pag. 80)... în timp ce Rotica e „unul din cei mai aleşi exponenţi ai liricei româneşti" — poesia lui căutând „femeia de eri şi de totdeauna, în ceeace are mai adevărat şi permanent" (pag. 93) — adică?!

Iată şi analiza tehnicei: „eleganţa formei şi subtilitatea spiritului" — „o aşa de limpede şi gingaşe exprimare a sentimentelor"... Stilul lui Mircea Streinul e „neliniştit, capricios şi idilic". Aceeaş beţie de cuvinte şi deficienţă critică întâlneşti şi în cele două cronici plastice în care se hazardează esteticianul nostru...

In întreaga lucrare nu găseşti o carte căreia să i se fi specificat traducerea, editura, pagina sau titlul. Poate însă că toate aceste requizite pedanteşti ar fi înăbuşit inspiraţia pură, virginală şi aurorală a junelui nostru enciclopedist. Citatele noastre au fost însă elocvente. Ele ne scutesc de alte comentarii şi ne silesc să încheiem cronica, poate, prea aspră pentru un debutant...

Th Ionescu

——xx——

Carnet redacţional

Aceste pagini literare apar în redacţia d-lor Viorica Petru şi V. Haralambie.

Corespondenţa, manuscrise (cărţi, reviste, informaţii) se vor trimite la Biblioteca Municipiului, Str. Carol 115, Constanţa.

Responsabilitatea manuscriselor o au autorii articolelor.

D. N. MIHAILESCU, asistent la Facultatea de Litere din Bucureşti, catedra de Estetică Literară — unul din apreciaţii elevi ai maestrului Mihail Dragomirescu — a scos, în editura „Casa Şcoalelor" un volum de „Fragmente de critică literară".

El ne va prilejui o notă amplă imediat ce-i vom termina lectura.

E. V. H.

Panairul

(continuare din pag. II-a)

crotiţii jefuiţi şi amărâţi, la singurătatea drumului.

Când sărmanii prădaţi ajungeau, într'un târziu, în faţa Caimacamului, mai niciodată nu-şi aflau dreptatea. Ienicerii susţineau morţiş că aceştia rămăseseră la Panair întârziaţi, călcând înţelegerea — şi or fi fost jefuiţi pe drum de niscai — va talhari — ce mişunau prin codrii Babadagului.

Astfel că bieţii de ei plecau de acolo înecaţi în obidă, ducându-şi mai departe ca vai de ele sipetele împuţinate. De ar fi avut aurul prădat, lucrurile se schimbau, căci la vederea lui, Caimacamul le găsea pe dată „hatârul", dar din nenorocire, tocmai aurul zburase.

După ce forfota străinilor, a neguţătorilor, soldaţilor şi aventurierilor se scurse cu totul în caravane nesfârşite pe poarta dinspre răsărit a Panairului, triburile Tătarilor şi Nogailor mai întârziară în urmă.

Acum începeau, într'adevăr, să-şi întocmească între ei afaceri de turme şi covoare mătăsoase de Iak-Tibetan, cu lucrătura minunată în culori închise acum îşi socoteau duşmăniile întocmindu-şi oştile pentru „muarebe" (războiu).

Acum îşi cântăreau averile, încheind alianţa de arme şi arvunind miresele.

Cu această ocazie părinţii fetelor frumoase îşi vindeau copilele, ginerilor avuţi, în schimbul pungilor pline cu aur.

Hagiul Etem care nu contenise să mă poarte prin toate ungherele, pe la toate tarabele şi prin toate ospătăriile, se bucura pentru mine, la gândul că şi în tribul lor se arvunise „toi" (nuntă).

Mârzaua tribului, avea două fete frumoase şi mlădii ca trestiile Cara-Suului: Perihan şi Giavidan. Perihan adusese sipete întregi cu aur şi giuvaere Mârzalei, anul trecut când se strămutase ca primă soţie la casa Paşei din Anatolia care-o cumpărase, cam tot pe vremea aceasta...

Acum venise şi ea cu sclavii ei la Panair, căci bătrânul Mârza Ali Amet Menli Memet, cântărise cu alte torbale grele, frageda vârstă a Giavidanei fica sa cea de-a doua.

Cu banii aceştia, îndestulase nevoile „toiului" cumpărând fără sgârcenie, miresme, covoare salbe şi „câna" (vopsea roşie) tru găteala miresei, precum şi numeroase atlasuri, brocarturi şi marame dela Meca, pentru a face din ele daruri tuturor rudelor şi musafirilor.

Toată lumea se bucură de vestea aceasta, numai Zeidullah flăcău din trib, se zbătea în amara tristeţe. Turmele lui erau prea puţine ca să aducă atâta aur cât preţuia Giavidan, dragostea lui. Pe chipul lui înegrit de vânt era scrisă îndârjirea şi ciuda. Hagi Etem care — deşi-l iubea tare, părea însă a nu se tulbura de suferinţele flăcăului. El ştia bine că până la urmă o să fie „toi" mare şi bacşiş bogat.

Când se sparse târgul, aproape toţi întârziaţii se urniră, pornind în caravane lungi cu vite şi oameni, în calea cocorilor ce prinseră a pleca odată cu toamna, apucând drumuri osebite, după cum le era ţinta.

Unii porneau spre mare, pe ţărmul căreia drumul era neted pe nisipul ud. Alţii se 'ndreptau, spre Miază-Zi, ducându-şi avutul pe drumul Bazargicului, şiruri, şiruri nesfârşite, ca'n bejenie.

Mulţi se împrăştiaseră spre apropiatele lor aule mărunţele, tupilate pe sub colinele stepei Dobrogene.

„Mă împrietenisem cu nepoţii Hagiului: îndrăgostitul Zeidullah Cairullah frate-său. Toţi trei călăream alături de moşneagul meu prieten, sfătos nevoie mare, povestind şi râzând, cât e drumul de lung.

Trecusem şi de dealul lunguieţ ca un val, despre care bătrânul ne spunea că a fost durat cândva de un padişah mai mare şi mai puternic chiar decât sublimul dela Inalta Poartă, ca să oprească pe Huni. (Aşa spune tradiţia tătarilor din Dobrogea despre Valul lui Traian.)

Vorbind, timpul trece iute, la vreme de noapte.

Târziu, când pe cer prinse a păli calea-robilor, ne-am pomenit ajunşi la aulul mârzac, pustiu şi adormit în baia de răcoare lăptoasă a zorilor.

Urmele Panairului rămăseseră pierdute în depărtare...

Biblioteca Judeţeană „Ioan N. Roman" Constanţa

Balada lui Tănase Băjan

Il cheamă Tănase Băjan, nume deloc decorativ, şi care ar putea fi scris chiar cu litera mică, fără mare supărare: nume de ţăran stăpîn pe veacuri, dela Adam pînă aci şi de aci încolo. L-am văzut chipul într'o gazetă, în mijlocul familiei lui zece inşi, cu el unsprezece, toţi învăstmîntaţi în modestia lor de plugari, cu figurile surprinse, dar sigure, şi cu surîsul acela prietenos pe care-l scrie în obraz lupta cu pămîntul. Acest Tănase Băjan este unul dintre marii mutilaţi ai trecutului războiu. Hîrtiile lui arată că e 100 la sută invalid, sau mai pe romîneşte: n'a scăpat decît cu viaţa. Poartă decoraţii romîneşti şi străine, dar nu le poate vedea, pentrucă ele i-au costat ochii. Intre alte vătămări, aduse de războiu, pierderea vederilor îl mâhneşte cel mai mult.

Mult, este drept, dar nu chiar atît de mult, din moment ce singur povesteşte cum, reîntors acasă, după toate bătăliile şi ispravile de arme, şi-a ales, cu raza cei mai rămăsese în ochiul stricat, o femee gospodină care i-a făcut două copii, toţi în viaţă, toţi sănătoşi, unii la casele lor, alţii încă la anii cînd învaţă în şcoli, cu o pată de cerneală pe nas. Un om întreg, care a dat ţării totul, şi nu i se pare că i-a dat prea mult.

Iscodit de un ziarist, Tănase Băjan se pomeneşte rostind cum s'a dăruit cu totul morţii, dar cum moartea nu a vrut dela el decît ochii, pe care i-a cules frumos, cum ai culege două flori surori, în treacăt. Flacăra unui obuz l-a dijmuit de vedere pentru totdeauna. Doctorii i-au mai salvat „o fărâmiţă". Ziarul i-a publicat şi o fotografie veche, din tinereţe, din timpul cînd Tănase Băjan avea şi ochi. O mîndreţe de ochi.

S'a întors, de pe front, direct la plug. *„Am apucat din nou coarnele plugului.* — spune Tănase Băjan — *care acum mai mult mă duce el pe mine decît eu pe el... Pot spune că-s mulţumit, chiar foarte mulţumit"*.

Această pagină trebuia scrisă negreşit, din istoria necunoscută după războiu, pentrucă rezumă un întreg destin ţărănesc. Eroii foarte rar izbutesc să fie discreţi. Eroismul, prin chiar esenţa lui, rupe masca de linişte impasibilă şi de rezervă, în care se consumă viaţa ţăranilor. Dar ei ştiu, într'un mod suav, să redevină ţărani, întocmai ca cei trei Magi, despre care Istoria spune că au venit la Bethleem să se închine Pruncului născut, dar cărora le pierde urma în pustiurile din care apăruseră. Destin de păstori cari se sfiesc să ceară ceva pentru sacrificiul lor. Destin de plugari cari nu-şi pun rănile la preţ. Destin de suflete cari s'ar umili crezînd că formele pieritoare ale trupului le sunt date pentru altceva decît pentru a servi cu ele un ideal.

O sută la sută din vlaga lui a curs fierbinte, acum douăzeci de ani, peste un pămînt care trebue, în veci apărat. Apoi omul a revenit la plug, la izvorul zilelor, unde a plămădit nouă copii. Nu i se pare că a făcut mare ispravă. Nu se miră. Nu se admiră. Nu cere. „Acum pot zice ca-s mulţumit; chiar foarte mulţumit".

O apariţie de baladă. Ai impresia că omul e una cu pămîntul, că s'a deşteptat pentru o clipă doar, între două eternităţi, ca să-şi cînte cântecul său romînesc, ca să piară apoi în abisul fără vanităţi şi fără istorie, din care se trage fuiorul de viaţă al acestui neam.

Tănase Băjan... Un ţăran dela plug care spune şi el o vorbă, aşa, într'un jurnal. Inchipuiţi-vă nu vreau nimic. E mulţumit. Chiar foarte mulţumit...

Romulus Dianu

O nouă viaţă pentru tineretul Universitar

In ritmul noului regim al vieţii publice romîneşti, — ale cărui roade au şi început să se ivească, din belşug, — sunt asociate toate forţele naţiunii.

Toţi fiii ţării au înţeles porunca vremii şi au — răspuns — ca o singură fiinţă — chemării înalte a M. S. Regelui Carol al II-lea, — acelei chemări care se deschidea — larg şi luminos — perspectivele mîntuitoarelor înfăptuiri.

Fără deosebire de clasă socială sau de categorie profesională, deasemenea, fără deosebire de origină etnică — cetăţenii Romîniei s'au încadrat — entuziast şi cu convingere — în ritmul mişcării de renaşterea naţională, iniţiat şi susţinut, cu neistovită energie şi adîncă înţelepciune, de Insuş Suveranul poporului nostru.

Potrivit acestui principiu care animă opera de consolidare sufletească a tuturor fiilor ţării, — regimul Frontului Renaşterii Naţionale ocroteşte, cu aceeaş caldă iubire şi înţelegere, toate straturile sociale, precum şi toate treptele manifestărilor vieţii noastre intelectuale.

In aceste rînduri, voim a sublinia o recentă măsură a domnului Mihail Ghelmegeanu, ministrul Internelor, care a supus M. S. Regelui un decret-lege, potrivit căruia Universitatea din Bucureşti primeşte în patrimoniul său un important imobil din Capitală, în care se va organiza un dispensar medical pentru studenţi şi se va da posibilitatea altor 40—50 studenţi lipsiţi de mijloace materiale, dar merituoşi, să-şi poată desăvîrşi studiile mulţumită burselor.

Această măsură — care precizează, faptic, odată mai mult normele cari călăuzesc activitatea regimului de astăzi al vieţii noastre publice, se adaogă unei întregi serii de realizări menite — laolaltă — să creeze, pentru studenţii romîni, acele condiţii optime necesare desăvîrşirii studiilor lor.

Pe lîngă acele cantine şi cămînuri în cari au asigurată toată întreţinerea, pe lîngă bursele în bani acordate lunar de Rectoratul Universităţilor — pe lîngă toate aceste acte din partea celor în drept, de înţelegere a nevoilor lor, studenţii romîni din Bucureşti vor putea avea, prin dispensarul ce li se va creia, încă o minunată condiţie de ameliorare a vieţii lor.

Citim în această nouă măsură luată prin aprobarea M. S. Regelui, de domnul Ministru al Internelor, încă un semn al luminoaselor principii ce dirijează spre biruinţă, mişcarea Frontului Renaşterii Naţionale.

Limita de vârstă la mobilizarea de lucru la exploatările agricole

La mobilizarea pentru lucru în exploatarile agricole, marele stat major a schimbat limita de vîrstă pentru subofiţeri şi gradele inferioare după cum urmează:

Personalul morilor, agenţi agricoli şi oameni de serviciu dela 35 ani în sus.

Toate celelalte posturi dela 30 ani în sus.

Preţuri tip la mezeluri

Ministerul Economiei Naţionale a luat măsura ca să se aplice preţuri tip la mezelurile de consum popular. Această măsură, aplicată întâi în Bucureşti va fi extinsă în toată ţara.

—xx—

Informaţiuni

Fiind sărbătoarea Bairamului facem prietenilor şi cititorilor noştri musulmani cele mai calde urări de bine şi prosperitate.

—

Luni, 15 Ianuarie, s'a închis pe tot cuprinsul ţării, vânătoarea la iepuri, fazani şi porumbei.

Rămâne deschisă încă vânătoarea raţe or şi a gâştelor şi răpitoarelor de tot felul.

—

Autorităţile poliţieneşti au luat o serie de măsuri în ce priveşte zecile de cafenele în cari se jucau pe bani felurite jocuri: barbut, remi, etc.

Această intervenţie era de mult necesară.

E bine că, deşi târziu, sa făcut.

Totuş tripourile clandestine poate că nu funcţionează numai prin cafenele. In această direcţiune n'ar fi rău să se facă investigaţiuni.

ATELIERELE al ziarului **„DOBROGEA JUNĂ"**

Strada Scarlat Vârnav 23

Clădire şi instalaţie proprie

CONSTANŢA

Prevăzut cu cele mai noi caractere de litere, MAŞINI de CULES, STEREOTIPIE ZINCOGRAFIE şi cu INSTALAŢIUNE ELECTRICĂ PROPRIE

Efectuează orice lucrări în această ramură ca: BROŞURI ZIARE, CĂRŢI DE VISITĂ, PLICURI, FACTURI, AFIŞE DE TOATE MĂRIMILE ŞI TOATE CULORILE şi tot felul de imprimate oficiale şi comerciale în cele mai moderne condiţiuni de execuţiune. Atelier de LEGĂTORIE.

A apărut

UNA SUTA UNU QUATRENE DOBROGENE

de CONST. N. SARRY

D'n Rasova

O contribuţie la înzestrarea armatei

Vremea prin care trecem ne impune să strângem rândurile pentru a dota armata ţării, pavăza de care trebue să se frângă ambiţiunile neamurilor ce ar încerca să dărâme, piatra hotarelor", beton frământat cu sângele înaintaşilor noştri. Sacrificiul de care trebue să dăm dovadă prin fapte toţi cetăţenii ca unul singur, nu va atinge scopul enunţat decît atunci când vom şti să muncim continuu şi neprecupeţit pentru „Patrie".

Pătrunşi de acest simţ al realităţilor, autorităţile şi funcţionarii comunei Rasova judeţul Constanţa în frunte cu dl. Maior Dobrescu Ifrim comandantul unui batalion grăniceresc, au organizat o serbare urmată de dans cu tombolă şi au reuşit să strângă seama de lei 8.000 (opt mii), pe care au donat-o „fondului înzestrării ţării". Un gest binevenit, pornit din inimi ce ştiu să răspundă „prezent" la „Apelul Ţării"; un gest ce nu trebue trecut cu vederea vrednic de imitat, şi de actualitate. Citesc în el eroismul mărunt dar robust al conştiinţelor acelora ce l-au făcut. Se adevereşte cu această ocazie axioma: „Valoarea unei ţări e echivalentă cu aceea a indivizilor ce o compun şi care ştiu s'o servească la vreme".

E cea mai simplă dar şi cea mai reuşită lecţie de patriotism pe care au primit-o generaţiile Rasovei, pilduitoare pentru vremurile ce vin!

CANT.

Important Consiliu de miniştri

Miercuri d. a. s'a ţinut sub preşedinţia d-lui prim-ministru Gh. Tătărescu un important consiliu de miniştri la care au participat toţi titularii departamentelor.

Consiliul a aprobat proectul de decret-lege pentru simplificarea formalităţilor de aprobare a proectelor de lucrări şi angajarea cheltuelilor în administraţiile locale şi exploatările comunale.

Consiliul a luat în dezbatere şi a dat aprobare proectului de decret-lege pentru organizarea „Frontului Renaşterii Naţionale" Consiliul a rezolvat apoi lucrările curente.

Marea Colectură Principală

MERCUR

LOTERIA DE STAT — Birou de desfacere

A. BOGOSIAN, Str. Carol 49 (vis-a-vis de poştă)

Tel. 318 — Cont la Cec Nr. 55008 — Constanţa

Lei UN MILION No. 29284 Matcă Sediul Cernăuţi

Lei 200.000 No. 445593 Anexă „ Bucureşti

Deasemenea Colectura „MERCUR" a distribuit în în toată ţara numeroase alte câştiguri mai mici.

Se închiriază fostu restaurant „**Dor Mărunt.** locuinţe 9 camere, pivniţa bucătărie faianţă, teracote, instalaţie apă, lumină, pavilioane, terasă, grădina de vară pomi decorativ şi fructifer împrejmuit gard pod str. Carol 278 Constanţa.

A se adresa D-na Trandafirescu Depozitul C. A M Telefon 25-47. 320.L

—xx—

Citiţi **DOBROGEA JUNĂ**

De vânzare

Lemne de foc, fag fasonate în metri, calitate superioară până la 500 vagoane livrabile imadiat în gara Nehoiu.

A se adresa: A. Gr. Fintescu Buzău, strada Petre Bărbulescu Nr. 23.

La ceai, cafea şi prăjituri consumaţi ROMUL

Standard

Biblioteca Judeţeană „Ioan N. Roman" Constanţa